

УДК 821.161.2

ОБРАЗНА СИСТЕМА В ПОЕЗІЇ І. ВИРГАНА: ІНТЕРМЕДІАЛЬНИЙ ВИМІР

Марина Григорівна Повар

marina.povar@mail.ru

Аспірантка

Кафедра української та світової літератури

Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди

Вул. Блюхера, 2, 61134, м. Харків, Україна

Анотація. Порушується проблема образної системи в контексті художньої творчості Івана Виргана. Розглянуті образи та проблематика в поезіях та оповіданнях митця. Серед домінант творчості поета – образ рідної землі, села, саду, річки Сули, жіночі образи. Підкреслено інтерес до інтермедіальних засобів (живопису, музики, кіномистецтва), зазначено способи вираження переживань, думок через взаємодію мистецтв, образної системи, національних складових, мовних засобів. Це забезпечує відчуття об'ємності, скульптурності образів у творчому доробку Івана Виргана.

Ключові слова: образна система, інтермедіальність, індивідуальний стиль, архетип, звуконаслідування, кольоропис, реципієнт, інтермедіальний вимір, Іван Вирган.

Творчість І. Виргана доцільно розглядати крізь призму єдиного метатексту, в якому можна виділити ряд ключових образів, тем та проблем. Однією з центральних елементів поезії поета є тема природи та людини в широкому значенні та образи води, саду та жінки – у вужчому.

Образна система митця подається у трьох площинах, так би мовити у 3-D-форматі: опуклими, рельєфними, об'ємними елементами. Підсилюють враження реципієнта колористика, слухові, дотикові, нюхові рецептори сприйняття навколишнього середовища, топоніми, архаїзми, синтаксичні конструкції. Усе це передбачає використання прийому інтермедіальності: не тільки засобів літератури, а й живопису, музики, кіномистецтва.

Відомий філософ І. Ільїн наголошує на тому, що будь-яка система, як художня, так і нехудожня, структуруючись у текст, стає джерелом інформації і становить частину інформаційного простору. Тож постає завдання, у сучасній літературі досить актуальне, – вивчити та проаналізувати творчість І. Виргана, його образну

систему через інтермедіальний простір, окреслити, в який спосіб поет досягає вираження своїх думок, переживань, поглядів.

За визначенням Н. Тушиніної, термін „інтермедіальність” з’являється серед понять філософії, філології та мистецтвознавства в останнє десятиліття ХХ ст., стаючи на один щабель з поняттями „інтертектуальність” та „взаємодія мистецтв”. Інтермедіальність передбачає наявність у художньому творі таких образних структур, які містять інформацію про інший вид мистецтва. З одного боку, це особливий тип взаємозв’язків усередині самого тексту художнього твору, що ґрунтується на взаємодії художніх кодів різних видів мистецтв, з іншого – створення цілісного поліхудожнього простору в системі культури чи створення художньої „метамови” культури [12, с. 149].

Творчість І. Виргана формувалася під впливом дитячих вражень, сільських пейзажів, мандрівок та титанічною роботою над вдосконаленням своїх творів. Поезії поета за своєю будовою віддзеркалюють принципи фрагментації різних видів мистецтв. Автор утілює техніку чергування знакових систем, надаючи їхньому використанню ефекту об’ємності. Такі прийоми дають читачеві змогу сприймати поезії не тільки як текст, а й як художню картину, музичний твір чи скульптуру.

Мова Івана Виргана – це розмаїття барв, соковитість відтінків, музичність та кольоропис. У своїй статті „Фоніка поезій Івана Виргана” І. Кошова [10] аналізує мовні засоби поета – різноманітні рими (окситонні, паракситонні, пропаракситонні, повторні, тавтологічні, перехресні, охопні, неспаровані, тернарні та ін.).

Багато знаходимо звуконаслідувань, які імітують звучання природи, птахів, тварин. Вони якнайкраще і якнайточніше передають внутрішній стан людини. Поет роздумує над людською сутністю, відзначаючи такі категорії, як добро і зло, світ і людина, совість та справедливість, гармонія та дисгармонія.

І. Вирган писав про Велику Вітчизняну війну, бійців, пафосні героїчні вчинки воїнів, про її трагічні наслідки, понівечені людські долі, психологію людей післявоєнного часу. Додамо, що саме ці проблеми були забороненими, оскільки відкривали неприглядний другий бік медалі війни, яка занадто великою ціною далася українському народові.

І. Виргана цікавив насамперед внутрішній стан людей, які пережили страшну війну, проілюструвавши це у вірші-мініатюрі „Остався безлітній сивий дід”: „Зостався безлітній сивий дід/ І русявих двойко внучаток./ Ото з родини весь рід і плід –/ І кінець, і

початок./ Він забув уже, як і ходити,/ А вони ще й не вміли. І ніде жити,/ І ні хліба, ні палива в них нема, А вже зтого зима...” [9, с. 53]. У цій поезії автор передає весь розпач, біль та трагічність ситуації, коли багатьом сім’ям не було де жити, чим харчуватись, та найбільше горе – втрата найрідніших та найближчих людей. Поет загострює свою увагу саме на цьому факті, передаючи кількома словами ціле життя, історію однієї сім’ї, яка є збірним прототипом всього народу. Картини післявоєнного життя людей передано кінокадрами, де кожен рядок, наче різьблене полотно, показує цілий світ, всю гаму почуттів, переживання та розпач. Перед читачем проходять картини війни, батьків малят вбито, і лише сивий дід залишився в живих. Усе йде поза текстом, але читач сприймає це як дійсність. І. Вирган, силою таланту, переніс читача в ті часи, передаючи психологічні переживання героя поезії. Можемо сказати: написав так мало, та водночас сказав так багато...

Важко навіть перерахувати всі пейзажні шедеври І. Виргана. Вони наповнені красою та величчю рідної землі, витонченістю образів, різнобарвних відтінків, піднесено схвильованими почуттями. Окремі образи (ранок, вечір, поле, луки, річка, полуднева спека, гроза, пори року тощо) автор змальовує так віртуозно, що все це сприймається як реальні персонажі, дійові особи. Поет досягав вершин майстерності у змалюванні природи не шляхом зовнішньої декоративності, а соковитою, насиченою мовою, точно підібраним епітетом, порівнянням, метафорою.

Для митця предметом його уваги були не тільки масштабні, великі об’єкти, а навіть незначні, маленькі явища у людському житті. Г. Лессінг, говорячи про предмет поезії, писав: „...Цілу подію він (поет. – М. П.) вибирає саме за ті властивості її, які представляють особливу перевагу для художньої обробки” [11, с. 101].

Іван Вирган – поет національний, за що його неодноразово і критикували, і хвалили. Образ води, матері, збірний образ жінок, образ України – все це притаманне саме українській літературі. Переклавши вірші І. Виргана російською мовою, Б. Котляров зазначає: „Творчість нашого земляка приваблювала увагу багатьох російських поетів – його вірші перекладали Олександр Прокоф’єв, Марія Комісарова, Лев Озеров, Олег Шестинський, Броніслав Кежун, Всеволод Рождественський. І що цікаво, – здавалось, при перекладі послабне національне забарвлення віршів, але цього не сталося. І російський читач відчував українське дихання поезії, дихання нашої природи, пісенного роздолля, розумів характери героїв, які постають за поетичними рядками” [8, с. 4].

Від збірки до збірки автор прагне захопити, втягнути читача до своєї орбіти, у світ гармонії, краси, емоційності, простоти та виразності художніх образів, де звуковий, смисловий та образний пласти поєднуються в одне ціле, утворюючи симфонію художньої досконалості.

Є у творчому доробку митця й автобіографічні вірші: про кохання, своє дитинство, спогади, та особливого вирізняється поезія, присвячена поверненню із заслання: „Трудна вона буде – зустріч наша./ Як тая розлука була трудна.../ Тільки пригублена меду чаша/ Згіркла до самого дна” [9, с. 143]. Автор показує всього лише один епізод зі свого життя, коли повертається із заслання додому, а перед нами розкривається ціла картина життя поета, повна трагізму, поламаної долі, але не духу.

Із спогадів Н. Вергун, І. Вирган весь час згадував про сад, котрий ріс біля діда, де він провів свої золоті дні дитинства. Тому цей образ згадується чи не в кожній поезії: „Любий мій, тверезо й чесно/ Я оглянувся назад – / Навістив дитячу весну./ Наш веселий білий сад./ Підійма мене на руки/ Запах дружби і весни./ Тут і щастя, і розлуку/ Попролам ділили ми./ І немов дитячі релі./ Сад гойда мене в цвіту.../ Дружби вірної джерела/ Почались у цім саду” [6, с. 27].

Образність саду передається через метафори, сад постає у образі людини, живої істоти: „Дерева розплющують бруньки“, „Весна/ Обвіває пахощами хату./ Шум ріки підносить до вікна“, „Та дрімота обіймає втому“, через порівняння „Над Сулою та на теплім схилі./ Мов на літаковому крилі./ На твоїй і на моїй землі/ Сад уже вбирається у силу” [7, с. 11]. Автор зазначає, що „Я не був в садах Семіраміди./ По садах Еллади не ходив...”, але той сад, який виростила, випестила юна садівниця, – найкращий, наймиліший у світі.

Блискуче поєднання коліскової та авіаційної тематики у вірші „Материнська” вдалося авторові завдяки протиставленням безтурботного дитинства немовляти, який лежить на „ніжних подушках”, та тяжких буднів батька-льотчика, який „б’ється у цупких вітрах”. Взагалі авіаційна тема, яка була дуже близька І. Виргану, оскільки сам служив у збройних силах, детально розроблена. Автор присвятив їй чимало поезій („Ой не сад цвіте і не калина”, „Балада про сестер”, „Материнська”, „Мати”, „Ліричний наступ”, „Поворот із таборів” тощо).

Окремо слід сказати про вірш „Марта”. Із великою любов’ю та захопленням передано труд доярок та пастухів, опоетизовано

сільські будні. У поета не просто повне відро молока, а „вінця піняться сріблом”, не просто корова входить у стійло, а „Важно. Повна, як гора”. Дівчина Марта йде не по дорозі, а „по зірках, що в росах чистих/ Як покинуте намисто/ Й серги наших матерів” [6, с. 32]. Ліризмом та схвильованою патетичністю автор відображує думки та мрії молодого людини, по суті, можна сказати, що це автобіографічний вірш, який містить роздуми самого автора.

Живі, яскраві, колоритні образи І. Виргана постають перед читачем так реалістично, що стирається межа між вимислом та дійсністю. Мабуть, тут не обійшлося без трактовки Фрейда про підсвідоме, коли те, про що думаєш та любиш, пишеться легко та яскраво, тонко, різнобарвно, з доброю іронією передаються минулі традиції та уклад сільського життя, на противагу геть вимученому та сухому констатуванню звершень комуністичного будівництва. Тобто те, що було глибоко заховано у підсвідомості митця, часто-густо виринало у поезії, наприклад у „Весняних картинах”. Саме тут чітко видно внутрішній конфлікт поета. Але це він усвідомить у своєму житті пізніше, коли настане прозріння і він напише у зошиті розпачливі рядки: „О, як же ви мене обдурили! Я в усе повірив...” [1, с. 2].

Пейзажні шедеври І. Виргана – виграють сонцем, виблискують і переливаються, перетворюючись у яскраві природні ландшафти та опуклі, скульптурні, різьблені картини, які захоплюють і чарують з перших рядків. Вміння у маленькому, дрібному побачити неосяжне та велике – головна ознака найвищої майстерності поета: „Одзорювалося. Стріха/ Кинулась зо сну. Синє віконце/ Виглядає з-за лісу сонця.../ А воно як шагне з-за горіха –/ І стала в дворі прибувати краса:/ Закапала з листя роса,/ Виліз на пліт жовтобокий буз,/ У кошарі корова риха/ Зрожевіла. Зелена тиша/ Навшпиньки пішла в садок...” [5, с. 25].

І. Вирган надає природі надзвичайних рис – вона постає живою істотою, яка дихає, живе, відчуває, говорить. Природа – це вияв душі народної, естетичне сприйняття рідної землі. Тому найсоковитіші та величні фарби присвячені саме їй.

Окрема тема – жіночі образи матері, сестри, доньки, коханої Катерини, які увиразнюються мовними засобами (епітетами, порівняннями), схвильовано-лагідним тоном. Материнське щастя, ніжність поет передає звуками солов'їного співу, бринінням струмочка, тихим дзвоном роси. Образ матері для митця – це образ святої, яку підносить на найвищий п'єдестал. Вирганові жінки постають у творах уособленням краси, працьовитості, доброти.

Та все ж чим відрізняється індивідуальний стиль І. Виргана від інших поетів, так це неповторною мовою, яка напоєна запахами трав, піснями птахів, гудінням бджіл та переливами цілющої „непечатої” води. За допомогою метафор, персоніфікацій, уособлень, перебільшень, використання архаїзмів (за що його безпідставно критикували!) поет створює свій неповторний орнамент, почерк, стиль. Якщо це вечір – то неодмінно в образі людини, фашист – дикий звір, осінь та зима – примхливі жінки, а весна – то образ молодої дівчини.

Вкраплення у поезіях застарілих слів і фольклоризмів у поєднанні з Виргановими образами та словоутворами, на наш погляд, є тою родзинкою, яка вирізняє його з-поміж інших письменників. Ми рішуче не згодні з тими критиками, які хулили І. Виргана тільки за те, що він так і не зміг забути свої українські корені, традиції, мовного багатства, українського ества.

Для зображення свого села та річки Сули І. Вирган не жалкує ніяких епітетів та порівнянь, щоб зобразити дорогі серцю місця. Поет настільки майстерно зображує їх, що читач ніби й сам відчуває вологий подих річки, сам ходить по стежках села та вдихає пахучі трави. Автор ніби запрошує разом пройтися тінистими вулицями, згадати безтурботне дитинство, помилуватися такою різною та прекрасною річкою Сулою.

Для селян вона була вічною загадкою, святою, величною та незбагненою, вони її любили, зверталися „Суло!”, як називають милу або сестру, „обсаджували вербами й дубами”, щоб не міліла й приносила радість та втіху матвіївцям. Та автор заглиблюється не тільки в красоти річки, а й у філософське значення води для селян, її сакральну роль у їх житті: „А Сула/ Насперед була для них – ріка,/ Текуча, бистра, без кінця і краю./ Щодня – та сама і щодня – інакша./ В її лелінні літошнім, повільнім,/ У веснянім шаленім вируванні,/ У безнастаннім прагненні вперед/ Таке щось гарне і величне крилось./ Що не могли ні з вікон, ні з порогів,/ Ні здалека, ні зблизька надивитись/ Матвіївці на неї” [4, с. 9].

І. Вирган змальовує річку гарними, теплими, ласкавими словами: „зозуле сива”, „мій клубочку”, „ластівка, голубка”. Але найбільше письменника та його односельчан приваблювало у річці те, що вона кожного разу була інакшою, завжди змінювалася, була дивовижною та загадковою.

Ще один центральний образ, крім Сули, – село Матвіївка. Воно надихає поета, сповнює радістю та наснагою, навіює думки про вічне та недосяжне, про Батьківщину та творчий труд

українського народу: „Усе минає. Вічне лиш буяння/ Живущого обновилого світу –/ Лиш героїчні подвиги народів/ Та творчий труд, що, як величні сходи,/ Ведуть до щастя. О, моя Вітчизно!” [4, с. 8]. Село для митця є сакральним місцем, куди завжди повертаєшся, там йому завжди раді. Для митця село – модель ідеального буття українця, навколо нього твориться особливе світосприйняття навколишнього світу.

У мовну тканину впліталися різні тропи (епітети, порівняння, метафори), синтаксичні прийоми (повтори, поєднання словосполучень), фоніка (різноманітні рими, звуконаслідування) тощо.

В окремій главі перше місце поет відводить селу, взявши епіграфом шевченківські слова: „Село на нашій Україні”. Застосовуючи інтермедіальні засоби живопису, музики, автор переносить читача до села, яке є космоценричним осердям української душі, духовним началом. І. Вирган поєднує свої особисті переживання із казковим, фантастичним: „Одним крилом шугаючи в казки,/ А друге заглиблюючи у дійсність,/ Як бистроока дивовижна птиця,/ Одлинуло навік моє дитинство,/ Одснилося...” [3, с. 8].

Для І. Виргана – щастя позначене архетипом рідної землі, дитинства, ролі людини у світі, Всесвіту. Архетип рідної землі у митця трансформується через водну стихію. Чи не в кожній поезії в той чи інший спосіб згадує криницю, струмочок, річку, озеро тощо. Вода у поета як символ постійного оновлення, життєдайної сили, невпинного руху вперед, як божественна благодать.

Красу рідної природи, українського села І. Вирган передає через зміну пори року, небесні світила, річку, яка завжди „інакша”, чарівна. Психологічний стан ліричного героя асоціюється з настроями природи, якщо весна – це кохання, зима – розлука, осінь – багатство, веселка – молода дівчина, грім – злий дух і т. п.

Отже, проаналізувавши образну систему в поезії І. Виргана як інтермедіальний вимір, можемо зробити висновки про те, що проблема вивчення творчості І. Виргана в контексті інтермедіальності простежується на кількох рівнях: переплітання кількох видів мистецтв (музики, живопису, кіномистецтва) у творах поета, залучення читача до активної співпраці з автором. Завдяки художнім образам досягається чітке, виважене вираження думок, переживань, поглядів. Звернення до інтермедіальних засобів демонструє прагнення поета до багатогранності та послуговування широким спектром інструментарію для втілення творчого задуму.

1. *Вирган І. О.* Зошит № 45 / І. О. Вирган // Архів харківського літературного музею. – Вст. 15787. РП – 1540. – Харків, 1966 р. – С. 2.
2. *Вирган І. О.* Зошит № 71 / І. О. Вирган // Архів харківського літературного музею. – Вст. 16053. РП – 1639. – Харків, 1950 р. – С. 2.
3. *Вирган І. О.* Квітучі береги. Вірші та поеми / І. Вирган. – К. : Рад. письменник, 1950. – 88 с.
4. *Вирган І. О.* Матвіївка над Сулою. Поеми / І. О. Вирган. – Харків : Книж.-газ. вид., 1949. – 68 с.
5. *Вирган І. О.* Поворот сонця на літо. Поезії / І. О. Вирган. – Харків : Харк. кн.-газ. вид., 1947. – 64 с.
6. *Вирган І.* Сад дружби. Лірика / І. Вирган. – К. : Держлітвидав, 1935. – 70 с.
7. *Вирган І.* Щастя-доля. Вірші / І. Вирган. – К. : Держлітвидав, 1938. – 88 с.
8. *Котляров Б.* Мой милый друг... О новой книге и старом письме / Б. Котляров // Красное знамя. – 1983. – 30 июня.
9. *Кочевський В.* „Солов’я не стало – весь він перелився у цвіт” / В. Кочевський // Вирган І. О. Вибране. – Харків : Майдан, 2010. – С. 3–8.
10. *Кошова І.* Фоніка поезій Івана Виргана / І. Кошова // Іван Вирган: на підступах до поеми. – Черкаси, 2008. – С. 52–71.
11. *Лессинг Г.Э.* Лаокоон / Г. Э. Лессинг. – М. : ГИХЛ, 1957 – 520 с.
12. *Тишуніна Н. В.* Методологія інтермедіального аналізу в світлі междисциплінарних досліджень / Н. В. Тишуніна / Методологія гуманітарного знання в перспективі ХХІ століття. К 80-літтю професора Мойсея Самойловича Кагана : матеріали міжнародної наукової конференції (18 травня 2001 р.). Серія „Symposium”. Випуск № 12. – СПб. : Санкт-Петербурзьке філософське товариство, 2001. – С. 149–154.

ОБРАЗНАЯ СИСТЕМА В ПОЭЗИИ И. ВЫРГАНА: ИНТЕРМЕДИАЛЬНОЕ ИЗМЕРЕНИЕ

Марина Григорьевна Повар

marina.povar@mail.ru

Аспирантка

Кафедра украинской и мировой литературы

Харьковский национальный педагогический университет

имени Г. С. Сковороды

Ул. Блюхера, 2, 61134, г. Харьков, Украина

Аннотація. Затрагується проблема образної системи в контексті художественного творчості Івана Виргана. Розглядаються образи і проблематика в поезіях і розповідях художника. Серед домінант творчості поета – образ рідної землі, села, сади, річки Сули, жіночі образи. Підкреслюється інтерес до інтермедіальних засобів (живопис, музика, кіномистецтво). Відзначено способи вираження переживань, мислей через взаємодію мистецтв, образну систему, національні складові,

250

языковых средств, обеспечивающие ощущение объемности, скульптурности образов в произведениях Ивана Выргана.

Ключевые слова: образная система, интермедальность, индивидуальный стиль, архетип, интермедальное измерение, Иван Вырган.

FIGURATIVE SYSTEM IN VYRGAN'S POETRY: INTERMEDIAL DIMENSION

Marina Povar

marina.povar@mail.ru

*Department of Ukrainian and world literature
Kharkiv National Pedagogical University by G. S. Skovoroda
Blucher Street, 2, 61134, Kharkiv, Ukraine*

Abstract. In this article on the example of the vivid system of Ivan Vyrgan outlined main factors of forming of intermedial space. An analysis showed that fragmentations of different types of arts come forward in creation of poet the formants of intermedial. The features of reflection of appearances undertake attention in works of artist through the prism of the use of koloristiki, auditory, tangent, olfactory receptors of perception of environment. The problem of the vivid system is violated in the context of artistic creation of Ivan Vyrgan.

Offenses and problems in poetries and stories of artist are considered. Among the dominants of poet's creation is form of native land, village, garden, rivers of Suli, womanlike offenses. Underline interest to intermedial facilities (painting, music, cinematographic art), the methods of expression of experiencing, ideas, are marked through co-operation of arts, vivid system, national constituents, language means. It provides feeling of fullness, sculpturalness of appearances, in creative work of Ivan Vyrgan. Thus, these receptions give a recipient possibility to perceive work not only as a phototypograph but also as an artistic picture, piece of music or sculpture.

As a result we reached to the conclusions, that this research enables to consider the vivid system of poet in the context of intermedial space which represents informative metatext. By metaphors, personifications, overstatements, use of archaisms, Ivan Vyrgan creates the own artistic world which is comprehended combination of all planes of perception.

Key words: vivid system, intermediality, individual style, archetype, onomatopoeia, koleropis, recipient, intermedial measuring, I. Vyrgan.

References

1. Vyrhan I. O. *Zoshyt № 45. I. Vyrhan Arkhiv kharkivs'koho literaturnoho muzeyu* [Exercise-book № 45. Archive of the Kharkiv literature museum]. Kharkiv, 1966, p. 2. (in Ukrainian).
2. Vyrhan I. O. *Zoshyt № 45. Arkhiv kharkivs'koho literaturnoho muzeyu*. [Exercise-book № 71. Archive of the Kharkiv literature museum]. Kharkiv, 1950, p. 2. (in Ukrainian).

3. Vyrhan I. O. *Kvituchi berehy. Virshi ta poemy* [Flowered banks. Poems and poetry]. Kyiv, 1950, 88 p. (in Ukrainian).
4. Vyrhan I. O. *Matviivka nad Suloyu. Poemy* [Matviivka above Suloy. Poems], 1949, 68 p. (in Ukrainian).
5. Vyrhan I. O. *Povorot sontsya na lito. Poeziyi* [Turn of the sun on summer. Poetries]. Kharkiv, 1947, 64 p. (in Ukrainian).
6. Vyrhan I. O. *Sad druzhby. Liryka* [Garden of friendship. Lyric poetry]. Kyiv, 1935, 70 p. (in Ukrainian).
7. Vyrhan I. O. *Shchastya-dolya. Virshi* [Happiness-fate. Poems]. Kyiv, 1938, 88 p. (in Ukrainian).
8. Kotljarov B. *Moj milyj drug... O novej knige i starom pis'me* [My sweet friend. About new book and old letter]. *Krasnoe znamja*, 1983, 30 June. (in Russian).
9. Kochevs'kyi V. "Solovia ne stalo – ves' vin perelyvs' u tsvit". In: *Vybrane* ["A nightingale gone, he turned onflower"]. Kharkiv, 2010, pp. 3–8. (in Ukrainian).
10. Koshova I. *Fonika poeziy Ivana Vyrhana*. In: *Ivan Vyrhan: na pidstupakh do poemy* [Fonika of Ivan Vyrhan's poetries]. Cherkasy, 2008, pp. 52 – 71. (in Ukrainian).
11. Lessing G. E. *Laokoon* [Laokoon]. Moskow, 1957, 520 p. (in Russian).
12. Tishunina N. *Metodologija intermedial'nogo analiza v svete mezhdistsiplinarnykh issledovanii* [Methodology of intermediality analysis in the light of interdisciplinary research]. In: *Metodologija gumanitarnogo znaniia v perspektive XXI veka*. Abstracts of Papers of the International Conference, Sankt-Peterburg, 2001. Saint Petersburg, 2001, pp. 149–154. (in Russian).

Suggested citation

Povar M. *Obrazna systema u poezii I. Vyrhana: intermedial'nyi vymir* [Figurative system in Vyrhan's poetry: intermedial dimension]. *Pytannia literaturoznavstva*, 2013, no. 87, pp. 243–252. (in Ukrainian).

Стаття прийнята до друку 30.03.2013 р.